

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

w sprawie **R. M.**

skazanego z art. 212 § 1 k.k. i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 października 2015 r.,

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 12 sierpnia 2015 r., sygn. akt V WKK 10/15

o odmowie przywrócenia terminu do złożenia zażalenia na zarządzenie

Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Łodzi

o odmowie przyjęcia kasacji

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem odmówiono R. M. przywrócenia terminu do wniesienia zażalenia na zarządzenie Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Łodzi o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 2 lutego 2015 r., sygn. akt V Ka 1503/14, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Kutnie z dnia 19 września 2014 r., sygn. akt II K 470/13 stwierdzając, że skazany nie wykazał aby niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył skazany podnosząc, że niedotrzymanie terminu nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych, albowiem w

dniu 20 maja 2015 r. przebywał w szpitalu, a później był chory i nie mógł się skontaktować z adwokatem. Nadto skarżący dodał, że w szpitalu nie miał możliwości korzystania z Internetu, a własnego nie posiada. W załączeniu skarżący przedstawił dokumentację lekarską, z której wynika, że w dniu 20 maja 2015 r. miał wykonaną biopsję stercza w warunkach szpitalnych, po której (w tym samym dniu) został wypisany do domu. Konkludując, skazany domagał się przywrócenia terminu do wniesienia kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Skarżący nie przedstawił żadnej okoliczności, która uzasadniałaby zakwestionowanie zasadności zaskarżonego postanowienia.

Możliwość przywrócenia skazanemu terminu zawitego do zaskarżenia zarządzenia z dnia 12 maja 2015 r. w sprawie V WKK 10/15 o odmowie przyjęcia kasacji zaistniałaby wówczas, gdyby wykazał on, że uchybił powyższemu terminowi z przyczyn od niego niezależnych, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana. Skazany tych wymogów nie spełnił.

W realiach przedmiotowej sprawy za taką przyczynę nie można uznać faktu, że skazany w dniu 20 maja 2015 r. przebywał w szpitalu i nie mógł skontaktować się z adwokatem. Zauważyć należy, że odpis zarządzenia w przedmiocie odmowy przyjęcia kasacji został doręczony obrońcy skazanego w dniu 20 maja 2015 r. (k. 26, akt V WKK 10/15), natomiast skazany – pomimo dwukrotnej awizacji w dniach 15 maja oraz 25 maja 2015 r. nie podjął przesyłki (k. 30, akt V WKK 10/15). Zatem, w przypadku skazanego ostatni dzień w którym należało to pismo odebrać upływał w dniu 1 czerwca 2015 r. (zob. wyrok SN z dnia 16 lipca 2009 r., V KK 48/09 OSNwSK 2009/1/1559) i od tej daty otwierał się skazanemu siedmiodniowy termin do złożenia zażalenia na zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji liczony z uwzględnieniem wymogu przewidzianego w art. 123 § 1 k.p.k., któremu to terminowi skarżący uchybił. Jak słusznie podkreślił Sąd Okręgowy, skazany nie wykazał, aby w istocie zaistniała przyczyna, z powodu której obrońca nie miał możliwości skontaktowania się z nim. Co więcej, należy zwrócić uwagę, że próby doręczenia przesyłki skazanemu nie pokrywają się z dniem pobytu w szpitalu. Była to, co potwierdza załączona dokumentacja medyczna, jednodniowa wizyta w

związku z wykonaniem zabiegu, po którym skazany został wypisany do domu w stanie ogólnym dobrym (k. 52, akt V WKK 10/15). Zatem, fakt ten nie może przesądzać o niemożności złożenia przez skazanego we właściwym czasie chociażby osobistego zażalenia na zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji, a jego postawa pozwala twierdzić, że nie dołożył należytej staranności, aby skorzystać z przysługującego mu prawa do wniesienia środka odwoławczego od przedmiotowego zarządzenia.

Dlatego na akceptację zasługuje stanowisko wyrażone w zaskarżonym postanowieniu, że skazany nie wykazał aby zaistniały przesłanki pozwalające na uwzględnienie wniosku o przywrócenie terminu zawitego, określone w art. 126 § 1 k.p.k.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.